Kállai Katalin

Kézikönyv gyakorló macskáknak III.

Csekkolj a buliba

Érdekes dolog történt. Akárhányszor vidáman kilovagoltam a kertbe, valami furcsa, megmagyarázhatatlan borzongás járt át. Elsőre észre se vettem, csak annyit, hogy hamarabb megyek vissza a házba mint szoktam. Vagy kiszagolok, de mégsincs kedvem kimenni. Gondoltam, segít valaki elmagyarázni, de a Vének Tanácsa lapított, ritkábban voltak kint, inkább bejártak melegedni a saját függőlegeseik mellé. Igen, ez az. A meleg kezdett el hiányozni, a régi zsibongó élet, a tobzódás. Egyre csendesebb lett minden. A fák is meghaltak, hullani kezdett minden levelük. Bár eléggé jól néztek ki ebben az utolsó nagy szomorkodásban, mielőtt végképp csupaszra fagytak volna a tagjaik. Narancsos, íriszsárga, hússzínű, vérpiros, sötétbordóra szikkadt levelek hulltak az égből, átfestették a széljárta kert színeit. Nem nagyon tudtam, mi történik, de volt vidámság ebben is rengeteg. Csak kicsit többet kellett futkározni.

Bent azt mondták, ősz van.

Ebben az egy szóban benne volt mindaz a rémület, mindaz a borzongás, mindaz az elcsodálkozás és feloldódás, mindaz a hűvös reggelek keltette vad öröm, amit a kertben kezdtem először érezni. (A vének szerint lesz ennél hidegebb is.) És ha ősz van, akkor volt egyszer nyár is. Forró, izgalmas, ehető játszótársakban bővelkedő nyár. A függőlegeseknek is tetszett. Kijártak a kertbe, ettek, ittak, egyszer-egyszer odahívtak seregnyi másik függőlest. Összejárkálták a jól kitaposott ösvényeimet, elriasztottak minden valamirevaló élőlényt maguk körül, a kert békés és békétlen lakóit. Szétdúlták az általam őrzött területriumot. Bizonyos szempontból mégis örültem nekik. A kert gyilkolásra hajlamos, könyörtelen urából így lettem élveteg kedvenc, akit egy sziszegő hangsor állandó ismételgetése mellett (*jajdeszépkiscica..*) hagynak az ölükbe mászni, majd ebbéli örömükben elkezdenek a frissen sült grillhús darabjaival önkéntes alapon degeszre tömni.

Hetedik törvény

Bármi van, csekkolj a buliba!

Hagyjál csapot-papot, mert a kerti bulinál nincs jobb. A Sovikának például a legnagyobb melegben van a szülinapja. Az volt a legjobb buli a nyáron. (Már csak azért is, mert akkor még evidenciának vettem, hogy

ilyen meleg marad pluszmínusz az idők végezetéig.) Mindenféle dobozokat kapott, amiből kivette a felesleges kacatot, és akkor bele lehetett mászni. A Lomha, persze, ezt is elbénázta. Nagyon trendi akart lenni, és letöltötte neki a Happy Birthday-t a telójáról. Csak így simán beírta, hogy Happy Birthday... Aztán kiderült, hogy egy fekete rapper énekli, és az a slusszpoénja, hogy Happy Birthday, Negro!

– Nagyon vagány!

Mosolyogott az ünnepelt kékszemű Hófehérke, nyilván örült, hogy ilyen pászín multikulti a Lomha. A többiek merev arccal, bárgyún mosolyogva követték az eseményket. Kivéve azokat, akik a fenyőfa mögött síva röhögtek.

Hát, ilyen volt az élet nálunk az első nyáron.

Nyolcadik törvény

Örülj a változásnak!

Az ősznek nevezett dolog jött és ment. Ne tévedj, nem a nyár jött vissza. Valami – brrr! – agyament hideg. De ahhoz is hozzá lehet szokni. Aztán egy reggel kinéztem az ablakon, és tisztára megváltozott minden. Világított a kert. Kicsit félelmetes volt az a nagy fehérség, de a hármak (a Lomha, a Sovi, meg a Sovi pasija) körbeálltak, és röhögve kinyitották a teraszajtót. Kicsit meg is lökdöstek, hogy menjek már ki. Mit mondjak, fura volt. Amilyen szép, olyan hideg. Jegesre dermedt a talpam. Kapkodtam a lábam és rázogattam. De közben elvarázsolt az egész. Egyszerre simogató és irtóra kellemetlen. Belefúrtam az orrom a puha fehérségbe, pofozgattam a mancsommal és... És már nem is éreztem, hogy mennyire fázom! Hűűű... Hó... Így hívják a fehérséget, ami körülvett, és amivel amúgy elég jól el lehet szórakozni. Kicsit ront a helyzeten, ha a függőlegesek belülről vigyorogva figyelik. Őrület, hogy sehol sem hagynak nyugton!

Elsőre nem gondoltam, de megszerettem a téli kertet. A szépségét, a nyugalmát. Bizonyos növényeken megmaradtak a zöld levelek, elfelejtették lehullatni. Vagy valami titkos díljük volt az örök természettel, hogy télen is ruhában maradnak. Ilyen-olyan bogyók is nőttek rajtuk, amiket lehetett pofozgatni. A szúrós levelű meg, ami előtte tobozokat növesztett, hirtelen leejtette őket, és akkor olyanok voltak mint egy földhöz lapuló kis állat. Te meg odalopózol az egyikhez, csöndben körbejárod, becserkészed, vigyázol, hogy ne roppanjon a talpad alatt a hó, aztán fogod magad és helybenállásból ráugrasz. Nem védekezik. Ez az egyetlen gond vele.

A legjobb az egészben, hogy bármikor visszamehetsz a melegbe, és ha rájuk ordítasz, még enni is kapsz.

A nagy méla négylábút is kiengedik olykor a kertbe, bár őt inkább megkötözik, és elviszik a kapun túlra. Nem is értem, miért hagyja. Biztos a vadászat miatt. Hogy elvezessék egy olyan helyre, amit magától nem találna meg. Aztán, ha ott van, levadásszon mindent, és teletömje a hasát. Egyszer, mikor már simán föl tudtam ugrani a kerítés tetejére, elkísértem őket egy darabig. Nem történt semmi. Semmi becserkészés, semmi vadászat, csak mentek egymás mellett szótanul. Anyám! Marha unalmas lehet kutyának lenni.

Kilencedik törvény

Üldözz el minden betolakodót!

Milyen jó is a meleg kandalló mellett elnyúlni télen! Ráugrani az ülőkére, mikor elhúzott végre a Lomha, és illatozó almahéjak vagy szárított egérhús mellett mély álomba zuhanni. Becsekkolni a távoli múltba, beszívni a nyáresti vadászatok sűrű páráját, hallgatni a rigó énekét a tavaszi fűben lapulva (mielőtt még jóízűen átharapnád a torkát), egérmeleg vizet szürcsölni a harmatos hajnali ködben... Na, itt ilyen nincsen. Nem gyújtja be senki a leharcolt kandallót. Főleg a Lomha nem. Lusta mint a dög, ahogy a neve is mutatja. Fája sincs itthon, amit meggyújthatna. Azt mondja, lehet, hogy nem is működik, olyan rég nem rakott tüzet benne senki. Mi az, hogy nem működik. Teszel bele valami éghetőt és annyi.

Egyszóval nincs hol melegedni.

Fagyoskodhatsz a huszonhárom fokban, elérhetetlenül távol a vígan táncikáló kandallótűz idősíkjától. Egyszer hazahozott egy hímneműnek látszó függőlegest, amelyik erősködött ugyan, hogy ő majd begyújtja, de nem jutott odáig. Hogy, hogy nem, a családi vitrin tetejéről véletlenül ráestem a fejére. Ő meg ordibálni kezdett, hogy macskáról nem volt szó, mert – ha jól emlékszik – már több alkalommal megerősítette, hogy háromkeresztes macskaallergiája van. A Lomha csak vonogatta a vállát, hogy szívjon egy kis friss levegőt a kertben. Aztán elment fürdeni. Szóval kint felejtette. Mindenesetre azt elérte, hogy nem macskaallergiában fog megmurdelni. Inkább tüdőgyulladásban.

Az elüldözésről még annyit, hogy számtalan jobbnál-jobb formája van. Csak pontosan föl kell mérni a célszemély karakterét. Vegyük az ellenkező esetet. A függőleges hímet, akinek becsúszik egy macskarajongó nőlátogató. (A többivel már rég elbántál.) Jön, ámuldozik, ölébe vesz. Te pedig, a lelkes simogatások és üntyümpüntyümök közepette, beleharapsz az ujjába. Egyéb tájéka is jó, de ez adja magát. Miután elvitte a mentő – jó, adott esetben enyhébb harapás is elég – sátáni vigyorral hallgatod, ahogy a függőlegesed a mobiljába siránkozik.

– Bitang jó csaj volt, de a macskám utálta.

Ezzel azoknak az alattomos jellemű hímeknek is kifogod a szelet a vitorlájából, akik fennen hirdetik, hogy macskával könnyebb csajozni...

Lassan olvadni kezdett a hónak nevezett fehérség, és kezdődött újra a hiszti, hogy becipelem a sarat, és egyébként is hogy nézek ki. Mint egy véráztatta szörnyeteg. Nyugi, meg fogok mosakodni. De akárhogy is, ezek a tavaszi szelek nem hagytak nyugodni. Az éjszakák még eléggé hűvösek voltak, de mit érdekel ez egy ilyen laza kiscsávót. Ki lehet menni! Azért csodálatos dolog a természet. Minden és mindenki alszik, álmukban is be lehet kapni őket. Az éjszaka egy más világ. Ha nem ijedsz meg a saját árnyékodtól. És a másokétól sem. Kivéve azt a nyurga, vékony valamit, ami besurrant a kertbe. Meglapulok, észrevesz. Nemár. A torkomnak ugrik. Hűha, ez komolyan gondolja. Na, akkor idevele ősi sziámi vér. Harcos, őrző-védő gének. Húzzon innen a rohadék. Minden erőmmel nekiesek. Basszus, megharapott!

Reggel a Lomha könnyekben tört ki, majd sikítva elrohant velem a nettó szadista dinoszauruszhoz. Bajt bajra halmoz. A dinoszaurusz elismerően csettintett. Átharapta az egyik lábizületét, de még él! És teljesen őszintén mondja, hogy soha nem látott még macskát menyét ellen győzni. Tessék. Lehet rám büszkének lenni.

Ami utána jött, az már nem olyan vidám.

(MENYÉT ELLEN NE ÁLLJ KI!)

Ez nem törvény, mert igenis ki kell állni. Csak nem túl biztonságos. Az más kérdés, ha gyorsabban futsz mint a menyét. De mért futnál gyorsabban. Hülye házimacska vagy.

Egyszóval ültem otthon és irtó szarul éreztem magam. Fura érzés kerített hatalmába. Addig azt hittem, enyém mindaz, ami körülvesz. Hogy van ez a körbekerített hely, ami a világ közepe. Más hely nincs. Vagy van, de elhanyagolható. A más kertek világa emberi találmány, amiről csak fantáziálnak. Az enyém valódi, és örökkön örökké itt leszek benne. De most megkísértett valami. A Vének kióvakodtak ugyan, de az a nagy vörös matuzsálem, akit tanácskozás előtt mindig megvártak, most egyszer se jött el. Arra gondoltam, mi van, ha egyszer engem is fölvesznek a Vének Tanácsába. De eljön az idő, hogy soha többet nem tudok elmenni. Nyalogattam lábamat, és egy ideig nem tudtam a közelgő nyárra gondolni.

Hja, barátom, hamar elszáll a gyerekkor.